

Отгов. редакторъ: **Прот. Дим. Андреевъ**
Помощ. редакторъ: **Ал. Харизанова**

„Божии гласъ“ излиза съ благословението на Н. Високопреосвещенство Св. Варненски и Преславски митрополитъ г. г. Йосифъ на всѣко първо число отъ месеца презъ учебната година.

ЕПАРХИЙСКИ ДУХОВЕНЪ ЛИСТЪ
за учен. отъ Прав.-Христ. д-ва при прогимназиитъ.

Урежда
редакционенъ комитетъ.

Год. абонаментъ 10 лева.
Единъ брой 1 левъ.

Обичай всички!

Богъ вложилъ въ човѣка великъ и могъщъ законъ. Люби! — казалъ му Той.

Християнче! Твоя пжтъ и животъ е любовта. Съхранявай я и помни, — безъ нея нѣма дихание и животъ.

Твоео богатство и сила, свѣтилника въ всичкитъ твои дѣла — това е любовта.

Има ли нѣщо по-висше отъ любовта? Кое ни крепи? Чий гласъ е така могъщъ? Що може да ни даде бодростъ и сила?

— Само гласътъ на сърдцето и любовта!

Предъ насъ е човѣка — мженикъ за Христа.

Той гърпи страшни мжки, окржили сж го хора — сжщи палачи — звѣрове; всячески го терзаятъ кръвожаднитъ му вравове — по лицето му се струй кръвъ!...

А той, издигналъ погледъ къмъ небето, моли се за тѣхъ, които убиватъ!...

Богъ му заповѣдалъ да люби — и той люби.

Ето благовѣстителъ, проповѣдникътъ на Божието слово тропавъ окаменелитъ сърдца...

Съ радостъ той отива въ затѣнени земи и тамъ гърпи страшни незгоди: вѣчно е гладенъ и жаденъ, оксърбяватъ го, гонятъ и биятъ, усмиватъ го и призрачатъ... Но той геройски всичко понася, самоотвержено се труди за името Христово... Коя сила го крепи?

Богъ му заповѣдалъ да люби — и той люби!...

Високопоставена жена — охранена въ разкошъ и доволство, бърза на болни да помага...

Въ услуга на ближния, въ болницата, тя срѣща грубостъ и лишения, здравиео си на опасностъ излага...

А що виждаме? Тя е спокойна и доволна; усмивка вѣчна по лицето ѝ играй, — тя е щастлива и щастие друго незнай!...

Но кой е източника на нейната бодростъ, спокойствие и доволство срѣдъ купъ лишения? Кой е тозъ вдѣховителъ що ѝ дава щастие и миръ? — Богъ така ѝ заповѣдалъ да служи и тя служи...

Тукъ се чува гласа на сърдцето; тукъ ние виждаме любовта...

Предъ насъ е майка въ своето семейство — бедностъ и раздоръ... Що има да изгърпи и понесе?... Тежки обиди, упрѣци за всичко, лишения и непрестанна вражда... Скръбта я мжчи, не дава ѝ миръ... Семейството ѝ — адъ — изворъ на горестъ и мжчение...

Но какъ живѣе? Какъ понася своята участъ?!... Тя умѣе да отстѣпва, да прощава и гърпи, смиренна е и миролюбива, — скоро всичко забравя, само едно помни: както и да е... всичко ще премине, ще се подобри...

Всички хора сж грѣшни (Вж. Еванг. — Римл. 3, 9), съ изключение само на Исуса Христа (I Петр. 2, 22).
Дяволътъ прѣвъ сѣгрѣши (Исаия 14, 12-14).
Чрезъ него е грѣха въ свѣта (Римл. 5, 12).
Всѣка неправда е грѣхъ (I Иоан. 5, 17).
Цѣлиятъ свѣтъ е виновенъ предъ Бога (Римл. 3, 12).
Който вѣрва въ Христа нѣма грѣхъ (Иоан. 3, 16).
Чрезъ Христа се оздравява отъ грѣха (I Петр. 2, 24).

Що ободрява тазъ клета и злочеста майка?... Отъ где тя черпи сила?...

Любовта, — любовта — всичко ѝ дава!...

Има носители на всесилната любов. Гдето идатъ, щастие и миръ занасятъ...

Ето двама неприятели се сражаватъ на жизнения пжтъ... Не успѣли на природата дароветъ да подѣлятъ, готови сж единъ другъ да се изедатъ... Забравили своята честъ и назначение, заприличали сж на звѣрове... Целта имъ е — „врага да убия!“

Взаимно се мразятъ, желаятъ си злото, — живота имъ е — ненавистъ и злоба... Но при тѣхъ дохожда приятель общъ, любимецъ на всички, кой всички люби... И що виждаме? — Непримиримитъ врагове простиратъ си ржце за дружба и помирение!... Кой умъртви въ тѣхъ враждата? Кой дружбата имъ върна, — спаси отъ гибелта?

Тукъ всичко извърши пакъ любовта.

Кой не е прѣживявалъ моменти, въ които желае всички да

люби?!... Кога предъ насъ, като че се разкрива цѣлъ свѣтъ!... Кога всички раздори сѣвсѣмъ ни напушатъ! Кога всичко ни носи приветъ, и ние сме готови всичко да забравимъ и простимъ!... За насъ нищо друго не сжществува тогасъ, освенъ — радостъ, щастие и миръ... О! сладостни минути! Отъ кжде сте вий? Кой

Огледалото на душата

Съвестта може най-сполучливо да се сравни съ огледалото, което често бива покрито съ киръ и прахъ. Искане ли по-ясно да си видимъ въ огледалото петната и недостатѣцитъ по лицето ни, потрѣбно е на време да отстраняваме отъ нашето огледало онова, що го прави нечисто и го затѣмнява.

Грѣхътъ непрестанно се стреми да затѣмни нашата съвестъ — да замѣгли огледалото на душата ни, което Господъ е вложилъ въ всѣкиго отъ насъ.

Най-святата длъжностъ на християнина е: да пази въ безукоризнена чистота душевното си огледало — съвестта, за да може най-ясно да се отразява въ него живота на душата.

Нека затова ни послужи за примѣръ св. ап. Павелъ. — Нека грижливо работимъ надъ това, — щото нашата съвестъ всѣкога да бжде чиста предъ Бога и човѣцитъ.

Л. С. Ш.

Какво прави възпитаното дете?

То е добро и учтиво къмъ всички хора. То се учи на всичко добро и всѣкога, което се преподава въ училището. Умното дете започва и свършва всѣка работа съ молитва къмъ Всеоподателя Бога. Въ училището е сѣсрѣдоточено, на улицата — смирено. Въ кжщи е послушно и внимателно. На трапезата има добро държане. Ржцето му не сж мръсно. То е търпеливо. Не слага лактитъ си на масата. Не туря ножа въ устата си. Не се прозява. Не говори съ пълна уста. Когато майка му разпредѣля супата, месото или зеленчука, то при всѣко подаване и благодари „благодаря мамо“. То не цапа покривката. Не събаря на земята нищо.

Възпитаното дете нѣма лоши навици. Една майка.

минемъ? Какъ ще избѣгнемъ врага опасенъ? Коя е наша пжтеводна звезда? — Едничка любовта.

Люби Бога, люби своя братъ, своя ближненъ мило дете! (I Иоан. 4, 20). Възлюбени! Любовта е отъ Бога. „Всѣки, който люби, роденъ е отъ Бога“, „който не люби, не познава Бога, — защото Богъ е любовъ“.

Деца, обичайте се!

Дѣдо попъ.

Печатница „Свѣтлина“ Варна приема поржчки за всѣкакви училишни и църк. формуляри.